

hvis mange højrøstede Gæster hans Ledsager højt interesseret udpegede ham forskellige af de mere omtalte blandt Øjeblikkets artistiske og skønliterære Fænomener. Per, der ikke besad synderlig Sans for det æstetiske, havde imidlertid fæstet sin Opmærksomhed paa en ung Pige, der stod bag Buffeten, — en høj, slank, alvorligt udseende Skikkelse med et pragtfuldt gyldenrødt Haar, der ikke uden kunstnerisk Smag var ordnet i tre græske Bukler over Issen.

»Det er den røde Lisbeth,« forklarede hans Ledsager. »Det er hende, der har staaet Model til Iversens Danaë og til Petersens Susanne. Hun er ikke ilde, hva'? Sikken Hud! . . . Men er det ikke mærkeligt, hun skal være aldeles kysk.«

Trods denne sidste Forsikring svor Per ved sig selv at ville forsøge sin Lykke hos hende, — saa indtagen var han øjeblikkeligt bleven af hendes ranke Person. Allerede den næste Formiddag indfandt han sig igen i Kaféen, denne Gang alene, og blev fra nu af en Tid en af dens trofasteste Gæster.

Konditoriet var den i visse Kredse meget bekendte »Gryde«, et rummeligt men lavt og mørkt Lokale, en fordums Fægtesal, uden Vinduer til Gaden men med en lang Række højtsiddende Ruder ud til en Have, som om Sommeren kastede et grønligt Skær ind over de kalkede Vægge. I adskillige Aar havde den været Stamkafé for Medlemmerne af en oppositionel artistisk Klike, de